

Σοφόν Σωκράτην (ἔχει κάθε φυλλαδίου λύσεις χωρὶς) Ἐκκράτων Ζώνην, Νεράϊδα τῶν Ἀλφειῶν (ἀπειναντίας αἱ ἐπιστολαί σου μοῦ φαίνονται τερπνότεραι, καὶ μάλιστα ἡ τελευταία) Λευκὴ Πέλλη. Καρδίε τῶν Ἰνδιῶν (βεβαίως δύναται.) Ἀρχιτροπάρχου Μιλτιάδην, Σαθηὴ Νησιωτοπούλου (ἡ ὁποία δ'αν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ νησί της, θὰ ἐνθουσιάσῃ ὁ λαὸς της τὰς φῆλας δι' ἐμὲ) Μὴ με σκοπεῖς, Κύκνειον Ἄσμα, Ἀγροπολιώτατον (ἐξέχασας τὸ γραμματισμὸν τῶν δύο τελευταίων τετραδίων, ὡστε ὄρεϊσαι 40 λεπτά.) Ἀρχιζήλιον (πολὺ εὐφυῆ καὶ λογικὴ ἡ ἐπιστολή σου, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται δι' ἐμὲ εἶπα τὰ ἴδια καὶ τὸ ζήτημα πλέον ἐξηγητήθη.) Κεραυνοβόλον Δία, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν (διὰ τὰ ταχυδρομικά 5 τετραδίων ὄρεϊσαι 1 δραχμὴν.) Ἰωάννην Μπουμπουλήν, Ἑλληνικὸν Ἰδιώμα (περὶ τῆς ἐρωτήσεώς σου, ἀπάντησα ῥῆθι εἰς ἄλλους ἀνωτέρω, καὶ συμμορφώσου.) Ἀβραὴν τῶν Βουνοῦ, Ἀλέξανδρον Τσεκοῦραν (εἶπα δι' εἰς τοιαύτας ἐρωτήσεις, δὲν ἀπαντῶ ποτέ, διότι τότε δὲν θὰ εἶχαν τελεωμένον.) Τίρι-Λίρι (εἰς κάθε φύλλον μόνον ἀπὸ 5 προτάσεις τοῦ καθεὸς δη μοσιεύω, διότι δὲν ὑπάρχει χώρος.) Ἰσοβούχιον Ἀμύραν, Ναυτοπούλου τῆς Ἀπόδος, (ἔστειλα) Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου, Ἀτταβίριον Ρόδου (τὸ 17ον ἐστάλη τὸ ἔλαβε;) Ἀυρικὸν Ποιητῆν (τώρα ποῦ εἶνε μικρὸν τὸ φύλλον δὲν εἶνε δυνατόν γὰρ δημοσιεύονται Κινεζικαὶ Συνδιασμοὶ ἀργότερα ὅταν θὰ μεγαλώσῃ, μάλιστα.) Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλίαν (ἔστειλα, ἀναμένω τὴν λύσιν τῆς Μ. Εἰκόνας εἰς χωριστὸν χαρτί.) Πέτρον Καροῦσον (τὸν ἀναδιπλασιασμένον) Παπαρῶναν τῆς Πεντέλης (ὧ τὸν καίμενον τὸν γάτον σας! ... καλὰ κάμνω ἐγὼ καὶ κλίνω τὴν Πίσσαν μου μέσα μὸ λικ βραδυάση!) Σέλευκον τὸν Κεραυτὸν (ἡ λύσις τῆς Μ. Εἰκόνας θὰ δημοσιεῖθῃ τὸν Ἰουνίον, καὶ τότε θὰ μᾶθη ἕκαστος κατὰ πόσον ἐπέτυχεν.) Ἀνθισμένην Μενεξερ (αὐτὸς ἀκριβὲς εἶνε ὁ σκοπὸς τῶν Διαγωνισμῶν: νὰ ὠφελοῦν) Ζαπτιδα (μαγευμένη με τὰς μαγικὰς εἰκόνας) Πλοίαρχον Λάν Γκὺ (ἔστειλα) Ἰωάννην Καρδὴ κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 11 Μαΐου ὑάκαντήσω εἰς τὰ προσεχέες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 28 Ἰουνίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν ἐπιλεγμένων, πηλείται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φοκίλους, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Παροράματος διόρθωσις.

Κατὰ λάθος εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου ἐτέθη αὐτῶν ἀριθμοὶ 221-237 ἀντὶ νὰ τεθῆ 235-251. Χάρις ὁμοῦ εἰς τὸν Ἐκκράτη τῶν λύσεων τὸ λάθος τοῦτο δὲν θὰ ἐπιφέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν κατὰ τὴν ἐξέλεξιν τῶν ληφθησομένων λύσεων, ἀφοῦ ἕκαστου φυλλαδίου αἱ λύσεις γράφονται εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου γράφεται καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ φυλλαδίου.

252. Λεξιγριφός.

Μόνον με μίαν ἴνα, ἂν τὴν διπλασιάσῃς, θεώτητα ἀρχαίαν θὰ δυνηθῆς νὰ πλάσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζοφροῦ Μεσαιῶνος

253. Στοιχειογριφός.

Μ' ἀποτελοῦσι μόνον ἕξ στοιχεῖα καὶ εἶμαι τῆς Ἑλλάδος ἐπαρχία. Ἐὰν τὰ τρία γράμματά μου πρὸς τὸ τέλος εἶνε μικρὸν τοῦ σωματός σου μέλος.

254. Μεταγραμματισμός.
Βγάλε βῆτα, βάλε μι
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμή
Ἄπὸ μέρος τοῦ Ναοῦ
Τὸ ὄνομα ἑνὸς Θεοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακρολέσκου

255. Κεκρυμμένον Κυβόλεξον.

1) Ἡ Κίνα καὶ ἡ Κορέα εἶνε χώραι τῆς Ἀσίας.
2) Ὁ Μάτος εἶνε μὴν ἑαρινός.
3) Ὁ Ἄρατος καὶ ὁ Νικίας ἦσαν στρατηγοί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηγοῦ τῆς Βορέου

256-260. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οὐδὲποτε γράμματός ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ σχηματισμὸν ἔλλας τόσας λέξεις:

Πάρος, λιμός, μήτηρ, νόμος, καλός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγροπολιώτατου

261. Φύρδην-Μιγδόν.

Ὁ ημεκάτας ἐδὼ ὠργιτε τὰ γλαδαῦμ ἰάγ αν ημ ατ ηρησά!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Δάρξ

262. Γριφός.

Ο Σ

1893 1894 1895 1896 1897 1898

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζοφροῦ Μεσαιῶνος

263. Ἑλληποδύμφονον.
απο ε-αου-ε
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριῶδ Σκουριῶδ

264. Φωνεντόλιπον.

Ζυμ-ρ-μλλν-κρδς-σχνρ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυρταῶδ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 7 Μαρτίου ἑ. ἑ.

111. Ἄλκυων, (Ἄλκυ, ὦν). — **112.** Τὸ μαγικοποιήγαδον.

113. ΠΥΘΩΝ 114. Θ

ΘΥΜΟΣ ΗΩΣ

ΠΙΘΟΣ ΓΩΝΙΑ

ΚΙΜΩΝ ΑΝΝΙΒΑΣ

ΛΙΘΡΑ ΑΒΥΣΣΗΝΙΑ

115-119. Ἀγριάνθρωπος. 2, Ἀστραπή. 3 Χειμωνιάθη. 4, Βεελζεβούλ. 5, Μακρολέσκας. — **120.** ΚΟΥΒΑ. (1, λῦκος. 2, Ἰὼν. 3 παγλα. 4, ΗΒη. 5, ἑλαία)

121. Πρακτικοῦ γερόντου γνώμη νάφικράξ[σαι καλά]

ἔχει πράξι 'στὰ τοῦ κόσμου, ἔπαθ' ἔμαθε πολλά.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΗΝΑ ΗΘΙΚΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΥΠΟ Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Θὰ ἐκδοθῆ τὸν Ἰούλιον
ΠΡΟΣΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ
Ἡ

Ὁ ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

Μυθιστορία ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ, βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ Μετὰ προλόγου ὑπὸ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ.

Κουψότατις τόμος ἐκ 400 σελιδῶν, πλουσιώτατα εἰκονογραφημένος.
Εὐρίσκεται ἤδη ὑπὸ τὰ πιεστήρια καὶ τιμᾶται:
"Ἄδετος φρ. 3,50.—Χρυσόδετος φρ. 5.

ΕΚΠΤΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προγοράσων τὸ βιβλίον τοῦτο, ἐμβάζοντες τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ **μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου ἑ. ἑ. τὸ βραδύτερον** θὰ θεωρηθῶσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ δικαιοῦνται νὰ πληρώσωσιν μόνον φρ. 3, ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ το ἔχουν ἄδετον, καὶ μόνον φρ. 4,30 ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ το ἔχουν χρυσόδετον. Θὰ το λάθουν δέ, εὐθύς ἂμα ἐκδοθῆ, ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν τελετῶν.

Οἱ μετὰ τὴν 15 Ἰουνίου ἑ. ἑ. ἐμβάζοντες τὸ ἀντίτιμον, ὄρεϊλουν νὰ το πληρώσωσιν εἰς τὴν ἀρχικὴν του τιμὴν, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐκπτώσεως.

Ὁ ἐγγράφων, ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ πρὸς ἄλλους συνδρομητὰς—μὴ συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως,—λαμβάνει Δωρὸν ἐν Γραμματίων ἀξίας 1 δραχμῆς ἢ 1 φράγκου. Ὁ δὲ ἐγγράφων δέκα, λαμβάνει δωρεάν ἐν ἀντίτιπον τοῦ «Πρόατος τοῦ Νικίου.»

Καθῆκον παντός καὶ πάσης Ἑλληνόπαίδος εἶνε ἡ ἀπόκτησις τοῦ βιβλίου τοῦτου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰέλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτιστικῆς

Ἡ ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνεχία· ἴδε σελ. 164)

Οἱ ναῦται ἔσπευσαν τότε νὰ ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν, ἄλλος ἕνα σχοινί, ἄλλος ἕνα βαρέλι, ἄλλος μίαν σανίδα, —κάτι τι τελοσπάντων ἱκανὸν νὰ ἐπιπλεύσῃ, ὥστε νὰ πιισθῆ ἀπ' αὐτὸ ὁ Μαρτίνος Χόλτ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶδα ἕνα σῶμα νὰ διασχίσῃ ἄνωθεν τὸν ἀέρα, καὶ πίπτον, νὰ ἐξαφανισθῆ ἐντὸς τῶν κυμάτων.

Ἦτο δευτέρον δυστύχημα; ... Ὄχι! ἦτο πῶσις ἑκούσια ... ἦτο πράξις αὐταπαρησείως. ... Ἀφ' οὗ ἔδεσε καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ σχοινίου, ὁ Χούντ ἐσύρθη κατὰ μήκος τῆς κεραίας, καὶ ἐρίφθη πρὸς βοήθειαν τοῦ ἱστιογράφου.

— Δύο ἄνθρωποι εἰς τὴν θάλασσαν! ἀνέκραξε τὸ πλήρωμα.
Ναί, δύο ... ὁ εἰς διὰ νὰ σῶσῃ τὸν ἄλλον ... ἀλλ' ἂν ἐπίνγοντο καὶ οἱ δύο; ... Ἦδη, διὰ μίαν μικρὰς στροφῆς τοῦ πηδαλίου καὶ διὰ τῆς καταλλήλου διατάξεως τῶν ἰστιῶν τῆς, ἡ γολέττα ἐμενε σγεθδὸν ἀκίνητος.

Ὁ Μαρτίνος Χόλτ καὶ ὁ Χούντ ἀνεφάνησαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀφρισμένης θαλάσσης. Ὁ Χούντ ἐκολύμβησε ταχύς, διευθυνομένης πρὸς τὸν ἱστιογράφον. Οὗτος, ἀπέχων ἤδη ἑκατὸν περίπου ὀργυῖας, ἐνεφανίζετο καὶ ἐξηφανίζετο διαδοχικῶς, — μελανὸν σημεῖον δυσδιάκριτον ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαινομένων κυμάτων.

ἔγινε. Περὶ λέμβου οὐδεὶς λόγος. Θὰ ἦτο ἀφροσύνη νὰ καταβιβάσθῃ με τοιαύτην τρικυμίαν, διότι ἡ θάνατρός ἦτο θὰ ἐθραύετο ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου.
— Ἐχάθησαν καὶ οἱ δύο ... καὶ οἱ δύο! ... ἐπιθύρουν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ.
Εἶτα, πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχον:
— Τζέμ! ... τὴ βάρκα! ... ἐφάνησε.

— Ἄν διατάξετε νὰ καταβιβάσθῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπήντησεν ὁ ὑποπλοίαρχος, εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἐπιβιβάσθῃ πρῶτος, μολονότι θὰ διακινδυνεύσω τὴν

«Εἶδα ἕνα σῶμα νὰ διασχίσῃ ἄνωθεν τὸν ἀέρα.» (Σελ. 169, στήλ. α')

ζωὴν μου. . . Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ διατάχῃ!

Ἐπηκολούθησαν στιγμαὶ τινες ἀπεριγράφτου ἀγωνίας διὰ τοὺς θεατὰς τῆς σκηνῆς ταύτης. Οὐδεὶς ἐσυλλογίζετο πλέον τὴν θέσιν τοῦ Ἄ λ β ρ ἄ ν ο υ, ὅσον δυσχερῆς καὶ ἂν ἦτο.

Μετ' ὀλίγον ἀντήχησαν κραυγαί. . . Ὁ Χούντ ἀνεφάνη τελευταίαν φορὰν μετὰ τὸ δύο κυμάτων. Ἐβούθησθ ἔκ νέου, εἶτα δέ, ὡς ἂν ὁ πούς του συνήνησε στερεόν τι ἔρεισμα, ἐφάνη καὶ πάλιν κολυμβῶν δι' ὑπερανθρώπου ἀγῶνος καὶ διευθυνομένης πρὸς τὸν Μαρτίνον Χόλτ, ἢ μᾶλλον πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος εἶχε βυθισθῆ. . .

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τζέμ Βέστ ἐγαλάρωσε τοὺς πόδας (σ κ ό τ ε ς) τῆς ἀρτεμονίδος (τ ο υ ρ κ ε τ ῖ ν α ς) καὶ τῆς μικρᾶς προτομίδος, καὶ ἡ γολέττα ἠδυνήθη νὰ πλησιάσῃ ἕως πενήτηκοντα ὀργυῖας.

Νέαι κραυγαὶ τότε κατίσχυσαν τοῦ θορύβου τῶν μαινομένων στοιχείων.
— Οὐρρά! . . . Οὐρρά! . . . Οὐρρά! . . . ἀνεκραύγαζε τὸ πλήρωμα ὀλοκλήρον.

Διὰ τῆς ἀριστερᾶς του χειρὸς ὁ Χούντ ἐβάσταζε τὸν Μαρτίνον Χόλτ— ἐντελῶς ἀδραγῆ πλέον καὶ ἀκίνητον, — ἐνῶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκολύμβη με δύναμιν, πλησιάζων ὀλονεν τὴν γολέτταν.
Ἐπὶ τέλους ἐφθασε καὶ ἤρπασεν ἕνα π α λ α μ ἄ ρ ι, τὸ ὅποιον ἐκρέματο ἀπὸ τὸ πλοῖον. . .
Μετ' ὀλίγον καὶ οἱ δύο εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Ὁ Μαρτίνος Χόλτ ἀπέτεθῃ παρὰ τὴν βάση τοῦ πωραιου ἰστού, ὁ δὲ Χούντ, ἄνευ ἔγκουσ κοπώσεως, ἐφαίνετο ἔτοιμος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν του! . . .
Ὁ ἱστιογράφος ἐδέχθη τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας ἀπή-

τει η καταστασις του. 'Ητο αρχη ασφυξιας. 'Αλλ' ολιγον κατ' ολιγον επανηλθεν η αναπνοη... ισχυραι τινες εντριβαι τον εκαμαν να συνελθη και επι τελου ηνοιξε τους οφθαλμουσ.

— Μαρτινε Χολτ, τω ειπεν ο πλοιαρχος Λαν Γκυ, μαε εγγυρεσε, βλεπω, απο πολυ μακρουα.

— Ναι, πλοιαρχε μου, πραγματικωσ... απεκριθη ο Μαρτινοσ Χολτ περιβλεπων... 'Αλλα ποιοσ ηλθε και μ' επηρε ;

— 'Ο Χουντ. . . ανεκραξεν ο ναυκληροσ, ο Χουντ εκινδυνευσε τη ζωη του για να σε φερη απο εκει-περα. . .

Και καθωσ ο Χουντ ιστατο οπισω και παραμερα, ο Ουρλιγκερλησ εστραφη και τον ωθησε προς τον Μαρτινον Χολτ, οι οφθαλμοι του οποιου εξεφραζον την ζωηροτερη ευγνωμοσυνην.

— Χουντ, ειπε, μ' εσωσεσ !.. χωριε εσε, τωρα θα ημουν πνιγμενοσ . . . σ' ευχαριστω.

— 'Ο Χουντ ουδεν απεκριθη. —'Ε, Χουντ ! υπελαθεν ο πλοιαρχοσ Λαν Γκυ' δεν ακουεισ λοιπον ; . . .

— 'Ο Χουντ εφαινετο τωντι ωσ να μη ηκουε τιποτε.

— Χουντ ! επανελαθεν ο Μαρτινοσ Χολτ, πλησιασε... Θελω να σ' ευχαριστησω... θελω να σου σφιγξω το χερι.

Και ετεινε την χειρα προς τον σωτηρα του.

— 'Αλλ' εκεινοσ οπισθοχωρησε βηματα τινα, κινων την κεφαλην, με υφοσ ανθρωπου μη αξιουντοσ επαينوσ και ευχαριστιασ δια πραγμα τωσον απλουν. . .

Κατοπι, διευθυνηεισ προς την πρωραν, επανελαβε την εργασιαν του και αντικατεστησεν ενα των ποδων της αρτεμονιδοσ, ο οποιοσ ειχε θραυσθη συνεπεια ενδοσ ισχυρου κλυδωνισμου της θαλασσοσ, ε συγκλονισαντοσ το πλοιον απο της τροπιδοσ μεχρι της κορυφησ των ιστων !

— 'Ηρωσ πληρησ θαρρουσ και αυταπαρησeweσ αυτοσ ο Χουντ !, 'Αλλα και ανθρωποσ ανεπιδεκτοσ πασσοσ συγκινησeweσ, πασσοσ διαχυσeweσ, αφ' ου ουτε και την ημεραν εκεινην δεν κατορθωθη να νοιζη το στομα του, το απο τωσου καιρου κλειστον ! Περιεργοσ ανθρωποσ τελοσ παντων !

— 'Εν τωτοισ η τρικυμια εξηκολουθησε με την αυτην εντασιν και επανειλημμενωσ μαε επροξενησε σοδικοτατασ ανησυγιασ. 'Εκατοντακιοσ εφοδηθημεν μηπωσ θραυσθωσιν οι ισοι, και επι τελουσ ηναγκασθημεν να συστειλωμεν τον δδλωνα και να περιορισθωμεν εις την αρτεμονιδα και εις την μικραν προτονιδα, δια να διατηρηθωμεν εις αντιμονην (τ ρ α β ε ρ ο).

— Τζεμ, ειπεν ο πλοιαρχοσ Λαν Γκυ περι την κεμπτην ωραν, εινε αναγκη να οπισθοχωρησωμεν.

— Θα οπισθοχωρησωμεν, πλοιαρχε, αλλα εινε πολυ επικινδυνον. . .

— Τωντι η οπισθοχωρησις εν τρικυμια εινε τι εξοχωσ επικινδυνον και δεν γινεται ειμη εν εσχατη αναγκη, οταν δηλαδη το πλοιον δεν εινε δυνατον πλεον να διατηρηθη εις αντιμονην. 'Αλλωσ τε, προς ανατολασ στρεφομενοσ ο 'Α λ β ρ α ν ο σ, θαπεμακρυνετο εκ της οδοσ του, εν τω μεσω του δαιδαλου των πατων, των συσσωρευμενων προς εκεινο το μεροσ.

— 'Επι τρεισ ημερασ, — 6, 7 και 8 Δεκεμβριου, — η θυελλα εξηκολουθησεν εις τα πελαγη εκεινα, συνοδευομενη υπο χιονοστροβιλων, οι οποιοι επεφερον σημαντικην καταπτωσιν της θερμοκρασιασ. 'Εν τωτοισ η αντιμονη κατορθωθη να τηρηθη, αφ' ου η αρτεμονις, σχισθεισα υπο του ανεμου, αντικατεστηθη δι' αλλησ εξ υφασματοσ στερωτεροσ.

— 'Εινε περιττον να ειπω, οτι ο πλοιαρχοσ Λαν Γκυ ανεδειχθη αληθησ ναυτικοσ, οτι ο Τζεμ Βεστ επεβλεψε τα παντα, οτι το πληρωμα εξετελεσε τασ διαταγασ των θαυμασιωσ, οτι ο Χουντ ητο παντοτε ο πρωτοσ εις το εργον, ειτε περι απλου χειρισμου επροκειτο, ειτε περι κινδυνοσ. . .

— 'Αληθωσ θα ητο δυσκολον να συλλαβη τις ακριβη ιδεαν περι του ανθρωπου τωτου. Οποια διαφορα μεταξυ του Χουντ και των περισσοτερων ανδρων, των εκ Φαλκλανδησ ναυτολογηθεντων, προπαντων δε του υποναυκληρου Χηρνε ! Με μεγαλην δυσκολιαν επετυγχανε τισ παρ' αυτου εκεινο, το οποιον εδικαιοτο να περιμενη και να πατη. Ναι μεν υπηκουοσ, διоти εκουσιωσ η ακουσιωσ ολοι υπηκουοσ εις αξιωματικον τωσω επιβλητικον και αυστηρον, οιοσ ο Τζεμ Βιστ. 'Αλλ' οπισω του αιωνιωσ διεμαρτυρετο, και παρεπονετο, και επιθυριζε. . .

— 'Ω βεβαια, τιποτε καλον δεν προσιωνιζοντο αυτα δια το μελλον. Ειλικρινωσ, ηρηξι να φοβουμαι αυτον τον ανθρωπον. . .

— 'Ενωσεται οτι ο Μαρτινοσ Χολτ δεν εβραδυνε νανλαβη την τακτικην υπηρεσιαν του, και οτι αυτοσ δεν παρεπονετο διδλου. 'Αφωσιωμενοσ εις το πλοιον του και εις το επαγγελμα του, ητο ο μονοσ ο οποιοσ, υπο εποψιν ικανωτητοσ και ζηλου, ηδυνατο να συναγωνισθη προς τον Χουντ.

— Λοιπον, Χολτ, τον ηρωτησα μιαν ημεραν, ενδ συνωμιλει μετα του ναυκληρου, εις ποιασ σχεσεισ ευρισκεσαι τωρα μ' εκεινον τον παραξενον Χουντ ;.. 'Απο εκεινην την ημεραν που σ' εσωσε, σε πλησιάζει καπωσ περισσοτερον ;

— 'Οχι, κυριε Ζωρλιγκ, απηνητησεν ο ιστορογραφοσ. 'Απεναντιασ μου φαίνεται οτι μ' αποφευγει. . .

— Σε αποφευγει ; . . . περιεργον !

— Αυτό δα εκαμε και πρωτα ! — Πολυ περιεργον ! — Εινε ομωσ αληθεσ, ειπεν ο Ουρλιγκερλησ. Κ' εγω το παρετηρησα πολλεσ φορεσ.

— Σε αποφευγει λοιπον οπωσ και τουσ αλλοουσ ; ηρωτησα παλιν τον Χολτ. — 'Εμενα. . . περισσοτερον απο τουσ αλλοουσ !

— Μ' γιατί αυτό, άρα γε ; — Δεν ηξευρω τιποτε, κυριε Ζωρλιγκ !

— 'Η αληθεια εινε πωσ του χρεωστας μιαν μεγαλη μεγαλη λαμπαδα ! ειπεν ο ναυκληροσ προς τον Χολτ, υπαισισομενοσ την σωτηριαν του. Προσθετωσ ομωσ να μην του την αναψησ εμπερσ του, γιατι εγω τον ξευρω, θα την σβησ αμεσωσ !

— 'Εξεπλαγην πολυ με οσα ηκουσα και σχεδον δεν τα επιστευσα. 'Εν τωτοισ επροσεξα εκτοτε και ανετηληθην ο ιδιοσ, οτι πραγματι ο Χουντ απεφευγεν εις πασαν περιστασιν, επιμονωσ και εσεκμενωσ, να πλησιαση τον ιστορογραφο μαε. Ουδεν λοιπον δικαιομα επιστευεν οτι ειχεν επι της ευγνωμοσυνησ του, αφ' ου τω εσωσε την ζωην ; 'Εντελωσ ανεξηγητον !

— Μετα το μεσονυχτιον της 8 προς την 9 Δεκεμβριου, ο ανεμοσ εδειξε καποιαν τάσιν να γινη ανατολικωσ. 'Αν συνεβαινε τωτο, ο 'Α λ β ρ α ν ο σ θα ηδυνατο να κερδιση, οτι ειχε χαση δια της εκκλισeweσ κατ' την τρικυμιαν, και να συνεχιση τον πλουν του επι του τεσσαρακοστου τριτου μεσημβριου.

— Την δευτεραν πρωινην ωραν, ευρηθη μεν εις θεσιν ναναπετασωμεν περισσοτερα ιστια, χωριε κινδυνον πλεον. Οτωσ με το ημιδλω του ακατιου, τον επιδρομον, την προτονιδα και την αρτεμονιδα, ο 'Α λ β ρ α ν ο σ επανηλθεν επι της οδοσ, αφ' ησ τον ειχεν απομακρυνη η τρικυμια.

— Εις το μεροσ εκεινο της ανταρκτικησ θαλασσοσ, οι πλωτοι παγοι ησαν πλυαριθμωτεροι, υπηρχε δε καποια ελπια, οτι η τρικυμια, επισπευσασα την αποσθησιν, θα ειχεν ισωσ θραυση προς ανατολασ το παγοφραγμα.

['Επειτα συνεχεια] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΠΟΙΟΣ ΑΛΛΟΥ ΛΑΚΚΟΝ ΣΚΑΠΤΕΙ

Το κακο που σχεδιάζει μεσ' τόν κόσμ' ο πονηρόσ, απ' τή μύτη του τό βγάλει ο Θεοσ ο τιμωρόσ. Κι' ο κακόσ που ετοιμάζει λάκκο για να πέσουν άλλοι, λάφκει μεσ' αυτόσ και σπάλει τό κακούργο του κεφάλι.

— Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΕΓΑΣ ΓΕΡΩΝ

— Άγαπητοί μου,

ΠΟΘΕΤΩ οτι η Πολιτικη δεν σας ενδιαφερει. . . Τα μαθηματα, αι φυγαγωγια, ολα τα τερπνα και τα υψηλα πραγματα της ζωησ — ιδου ο κληροσ της ωραιασ σας ηλικιασ. Αι ταπειναι φροντιδεσ, οι σκληροι αγωνεσ, τα χυδατα συμφεροντα, τα παθη και τα μιση, τα οποια συνταρασσουν τον κοσμον.

— Πρωτα εγινε με γ α σ α ν η ρ, και κατοπι με γ α σ π ο λ ι τ ι κ ο σ. Η πολιτικη του ητο δια τουτο ψ η λ η π ο λ ι τ ι κ η, βασιν και σκοπον εχουσα το ηθικον ιδεωδεσ — την αληθειαν, την δικαιοσυνην, την ελευθεριαν. Και δια τουτο, και οταν πλεον δεν ητο Πρωθυπουργοσ, ητο ο Μεγασ 'Ανηρ, τον οποιον θαυμαζεσ και ελατρευεν οχι μονον η 'Αγγλια, αλλ' ολονκληροσ η πολιτισμηνη 'Ανθρωποτησ. Ο βιοσ του υπηρξε παραδειγμα φιλοπονιασ, ευσεβειασ, αρετησ, οικογενειακησ αγαπησ η δε εν Χωουαρδεν ιστορικη επαυλισ του, οπου απεσυρετο μετα τουσ κοινοβουλευτικουσ αγωνασ, ζων ησυχωσ μετα της οικογενειασ του, γερων θαλεροσ και ακματοσ, μελετωσ, συγγραφωσ, υλοτομωσ και φυτευωσ δένδρα, ειχε μεταβληθη εις επιγειον Παραδεισιον, — διotti εις Παραδεισιον στεγαζει συνηνωμενα το πνευμα και την αρετην.

— Τοιουτοσ εν μεγαλαισ γραμμαισ ο Μεγασ Γερωσ, τον οποιον εθηρησεν ολοσ ο κοσμοσ. Δι' ημασ τουσ 'Ελληνασ η μνημη του θα εινε διττωσ λατρευτη και σεβαστη : και ωσ Μεγαλου 'Ανδροσ και ωσ Μεγαλου Φιλελληνοσ. Ουδεις ηγαπησε περισσοτερον αυτου την 'Ελλαδα, — διotti δια ναγαπα κανεισ την 'Ελλαδα πρεπει να εχη μεγαλην ψυχην και ουδεις ειχε μεγαλητεραν απο τον Γλαδστωνα ! Ωσ φιλολογοσ, κατεγινετο εις τα ελληνικα γραμματα, ελατρευε τον 'Ομηρον, τον εγνωριζεν εκσθητουσ, και κατελιπε θαυμασιασ 'Ομηρικασ Μελετασ. Ωσ πολιτικοσ παλιν υπερησπισθη παντοτε τα δικαια της 'Ελλαδοσ και εις πασαν περιστασιν η ισχυρα φωνη του αντηχει πρωτη, πληρησ αγαπησ και δικαιοσυνησ. Ο ανδριασ του 'Ανδριασ του Γλαδστωνοσ, ο οποιοσ θα στηθη μετ'

σιαση εις 'Αγγλοσ Πολιτικοσ ; Τι σας ηλθε να μαε ομιλησετε σημερον δια τον Γλαδστωνα ;

— 'Ε, μη τρεχετε !.. 'Ολοι οι πολιτικοι του κοσμου, αν απεθηνησαν διαμιασ, — που ο Θεοσ να μη το δωσ ! — δεν θα σας ωμιλουσα δια κανενα. Αλλα δια τον Γλαδστωνα, α, σιωπη... το πραγμα διαφερει πολυ... 'Ο Γλαδστων δεν ητο κοινωσ τισ πολιτικοσ, ουτε οπωσ αντιλαμβάνομεθα εδω κακωσ τουσ πολιτικοσ, ουτε απλωσ οπωσ πρεπει να εινε. 'Ο Γλαδστων υπηρξεν ο μεγαιστοσ των συγχρωνων ανδρων της 'Αγγλιασ και μια των μεγαιστων φυσιογνωμιωσ του Αιωνοσ τουτου. 'Ο Γλαδστων υπηρξε τυποσ ανδροσ μεγαλοφυουσ, ηθικοσ και εναρετου. Δι' ευρυτατησ παιδειασ εκαλλιεργησε την διανοιαν του, και δι' αυτησ διεπλασε τον χαρακτηρα του εις αδαμαντα πρωτοσ μεγαλοσ, η λαμψισ του οποιου φωτισεν ολον τον κοσμον.

— Πρωτα εγινε με γ α σ α ν η ρ, και κατοπι με γ α σ π ο λ ι τ ι κ ο σ. Η πολιτικη του ητο δια τουτο ψ η λ η π ο λ ι τ ι κ η, βασιν και σκοπον εχουσα το ηθικον ιδεωδεσ — την αληθειαν, την δικαιοσυνην, την ελευθεριαν. Και δια τουτο, και οταν πλεον δεν ητο Πρωθυπουργοσ, ητο ο Μεγασ 'Ανηρ, τον οποιον θαυμαζεσ και ελατρευεν οχι μονον η 'Αγγλια, αλλ' ολονκληροσ η πολιτισμηνη 'Ανθρωποτησ. Ο βιοσ του υπηρξε παραδειγμα φιλοπονιασ, ευσεβειασ, αρετησ, οικογενειακησ αγαπησ η δε εν Χωουαρδεν ιστορικη επαυλισ του, οπου απεσυρετο μετα τουσ κοινοβουλευτικουσ αγωνασ, ζων ησυχωσ μετα της οικογενειασ του, γερων θαλεροσ και ακματοσ, μελετωσ, συγγραφωσ, υλοτομωσ και φυτευωσ δένδρα, ειχε μεταβληθη εις επιγειον Παραδεισιον, — διotti εις Παραδεισιον στεγαζει συνηνωμενα το πνευμα και την αρετην.

— Τοιουτοσ εν μεγαλαισ γραμμαισ ο Μεγασ Γερωσ, τον οποιον εθηρησεν ολοσ ο κοσμοσ. Δι' ημασ τουσ 'Ελληνασ η μνημη του θα εινε διττωσ λατρευτη και σεβαστη : και ωσ Μεγαλου 'Ανδροσ και ωσ Μεγαλου Φιλελληνοσ. Ουδεις ηγαπησε περισσοτερον αυτου την 'Ελλαδα, — διotti δια ναγαπα κανεισ την 'Ελλαδα πρεπει να εχη μεγαλην ψυχην και ουδεις ειχε μεγαλητεραν απο τον Γλαδστωνα ! Ωσ φιλολογοσ, κατεγινετο εις τα ελληνικα γραμματα, ελατρευε τον 'Ομηρον, τον εγνωριζεν εκσθητουσ, και κατελιπε θαυμασιασ 'Ομηρικασ Μελετασ. Ωσ πολιτικοσ παλιν υπερησπισθη παντοτε τα δικαια της 'Ελλαδοσ και εις πασαν περιστασιν η ισχυρα φωνη του αντηχει πρωτη, πληρησ αγαπησ και δικαιοσυνησ. Ο ανδριασ του 'Ανδριασ του Γλαδστωνοσ, ο οποιοσ θα στηθη μετ'

ολιγον εν 'Αθηναισ, θα εινε ουτωσ ειπειν η αισθητοποιοισ της ευγνωμοσυνησ, την οποιαν αιωνιαν και απειρον οφειλει προς αυτον πασ 'Ελλην !

— Βλεπετε τωρα οτι ο Γλαδστων δεν ειχε καμμιαν σχεσιν με τον πολιτικον, με τον οποιον εφοδηθησε κατ' αρχασ μηπωσ οαεσ απασχολησω ; Και αν ονειροπολητε να γινετε μιαν ημεραν πολιτικοι, — μηπωσ ολα τα σταδια δεν ονειροπολουνται κατ' την εποχην της νεοτητοσ ; — εμαντευσατε οτι η πολιτικη εινε κατι τι υψηλοτερον, η οπωσ την εννοουμεν κοινωσ ;

— Σαεσ απασαζομαι

— ΠΑΙΔΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΥ

1η 'Ημερα : Ειχα παρα-πολλην εργασιαν αυτην την εβδομαδα ερροκα-νισα τωσο πολυ ! Την Δευτεραν ομωσ εκαμα τελοσπαντων μιαν τρυπαν εις το μαγειρειον, κοντα εις την πορταν του ντουλαπιου — καλη θεσισ, δεν ειν' ετσι :

— Χθεσ εξεπλαγην πολυ, που ηρα την μικρην μου τρυπανν φραγμαμενη με καρβουνο. Βεβαιωσ η υπερετρια δεν θα ηξευρε ποιοσ εκαμεν αυτην την τρυπαν, και πωσ ευρεθη εκει — ανοησια της ! ολιγον αν ειχε σκεφθη, θα το εννοουσε.

— Σημερα εκαμα αλλην τρυπαν εις αλλην θεσιν πλεον καταφανη και εβγηκα μαλιστα εξω και επεριπατησα επανω και κατω, δια να δειξω εις την υπερετριαν, οτι εγω ειχα καμη την τρυπαν — αλλα δεν το ενοιησε και εκαμε το ιδιον παλιν, την εφραξε.

2α 'Ημερα : Μετωκησα εις την τραπεζαριαν εδω ο κοσμοσ εινε περισσοτερον μορφωμενοσ. Πρδ ολιγου τουσ επεσεκεφθη και ειμαι ευχαριστημενοσ απο το σεβασ που μου εδειξαν. 'Ολοι εις το δωματιον ανεθησαν εις τα καθισματα και παρηκολουθουον προσεκτικα τασ κινήσεισ μου. 'Ηκουσα, οτι ο κοσμοσ κανει υποκλισιν εις οσουσ σεβεται, αλλα ποτε εωσ τωρα δεν ειχα ακουση, οτι αναβαινει και εις τα καθισματα. 'Ομολογω, οτι πολυ μου ηρεσε.

3η 'Ημερα : Σημερα επεσεκεφθη την τραπεζαριαν εκ νεου. 'Ενασ ανδρασ ητο μονον εκει. 'Ερριψεν εν υποδημα ακριβωσ εκει που ημουν ηγγισε μονον το ακρον της ουρασ μου, πιστευω κατ' αυτην. 'Ητον αστειον ομωσ, πωσ επετυχε το ακρον της ουρασ μου. Το διηγηθηκα εις τον Μ α κ ρ ο μ α υ σ τ α κ ο ν, και αυτοσ εγελασε παραξενωσ ο ποντικωσ αυτοσ εχει πολλην ορεξιν να γελαε, περισσοτερον απο οτι πρεπει.

4η 'Ημερα : Σημερα το πρωι ηρα

ένα κομμάτι ψωμί άλειμμένον με βούτυρον άκριβώς έμπρός εις την τρύπαν μου είνε χρωματισμένον με έν ώραιον κυανούν χρώμα. Κάποιος από την οικογένειαν βεβαίως έχει έτοιμάσει αυτό τώ ώραιον δώρον δι' έμέ—τί άγάπη! Δέν μου έβάσταξε να χαλάσω αυτό τώ άριστούργημα εις τώ χρωματισμένον μέρος, και δι' αυτό έρροκάνισα μόνον ένα-δύο άσπρα ψυχουλάκια, πού ήρα τριγύρω.

Η Ημέρα: Έπήρα ένα μεγάλον φόβον. Διηγούμην εις τόν Μακρομόστοκον διά τώ ψωμί αυτό τώ

χρωματισμένο και αυτός μ' έρώτησε με την έμπαικτικήν του φωνήν: «Και πόσο άπ' αυτό έφαγες, παρακαλώ;» Του είπα, ότι δέν μου είχε βαστάξει να το χαλάσω αυτό τώ άριστούργημα. «Πολύ καλό αυτό για σένα» μου λέγει «διότι αυτό τώ ώραιό κομμάτι είνε δηλητηριασμένον». «Δέν το πιστεύω» του είπα, τώ έπίστευσα όμως. «Υστερ' από σένα θά πάη μία γάτα» είπεν, όταν έφευγα. Έπήγα εις τώ σπίτι μου και είχε δικαίον: ύστερ' από έμένα, ήλθε μία γάτα, την άκουσα να νιαουρίζη άπ' έ-

πάνω.— Η άθλία! μου έπήρε τώ ψωμί εκείνο, τώ χρωματισμένο. Καλλίτερα όμως, άν το έφαγε θά την πάθη, καθώς λέγει ο Μακρομόστοκος. — Έπήρα όλα τά έπιπλά μου και άφήκα αυτό τώ κακό σπίτι και τώρα ίδρυσα άλλην κατοικίαν εις τώ πλαγιά σπίτι.

Έδω έχω περισσότεράν ήσυχίαν.
ΤΥΡΟΦΑΓΟΣ
Διά τώ πιστόν τής αντιγραφής.
(Εκ τού Άγγλικού)
ΕΛΛΗΝ ΠΟΛΥΓΡΑΦΟΣ

Η ΕΙΚΟΣΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1879 — ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ — 1899

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΤΟ πρώτον-πρώτον φυλλάδιον τής «Διαπλάσεως τών Παιδών» έξεδόθη τή 1 Φεβρουαρίου τού έτους 1879. Έπομένως την 31 Ιανουαρίου 1899 συμπληρούται άκριβώς μετ' εικοσαετίας από τής ημέρας, καθ' ην είδε τώ φώς τώ ήμέτερον περιοδικόν. Κατά την εποχήν εκείνην λοιπόν—τέλη Ιανουαρίου ή άρχάς Φεβρουαρίου, — πρέπει να έορτασθή ή Εικοσαετηρίς τής Διαπλάσεως, να γίνουν δηλαδή όλα εκείνα αι έορταί, τας όποιας προανήγγειλαμεν ήδη, με σκοπόν να συγκεντρωθούν και να συσφιγγθούν ακόμη περισσότερον περι τήν αγαπητήν των Διαπλάσιν οι άπανταχού Έλληνόπαιδες.

Είπαμεν και άλλοτε ότι ή μακροβιότης τής «Διαπλάσεως» αποτελεεί μοναδικόν παράδειγμα μεταξύ τών ελληνικών περιοδικών. Και μόνον τώ ότι κατώρθωσε να ζήσῃ, υπερνικήσασα όλας τας δυσκολίας, θά ήτο άρκετός τίτλος τιμής και ύπερηφανείας δι' αυτήν. Αλλά δέν είνε πουτό μόνον. Πρέπει να ληφθῇ υπ' όψει και πώς έζησε, και τί έκαμε, και πόσον ώφέλησε, και πόσον διέπλεσε και διη παιδαγωγήσε και πόσον έτερωσε και έμύρρωσε κατά τώ διάστημα τής εικοσαετοϋς τής ζωής. Πρέπει να ληφθῇ υπ' όψει ή πάντοτε αυξούσα πρόοδος τής, ή άκοιμήτος τάσις και φροντίς προς τελειοποίησιν, τώ πάντοτε άκμαίον και νεανικόν αυτής σφρίγγος, δυναμίς τού όποιού όχι μόνον έζησεν έως τώρα, άλλα και θά ζήσῃ. Πρέπει να ληφθῇ υπ' όψει ότι σήμερα, μετά παρέλευσιν εικοσαετίας από τής έκδόσεώς τής, εύρίσκειται εις όλην τής την άκμήν, ότι ούδέποτε άλλοτε συνεχέντρωσε περι αυτήν τόσους ελληνόπαιδας, ούδέποτε έδρασε ζωηρότερον, ούδέποτε ένέπνευσε περισσότεράς έλπίδας δια τώ μέλλον... Τότε δέ μόνον θά έννοηθῇ, πόσον άξίζει πραγματικώς να έορτασθῇ—και μάάλιστα όσω τώ δυνατόν έπισημότερον και πανηγυρικώτερον,—ή Εικοσαετηρίς αυτή, ήως θρίαμβός τής Πανελληνίου Νεολαίας, ή όποία κυγχάται ότι ήγάπησε, διετήρησε και άνέδειξεν (αυτή αποκλειστικώς) τώ κάλλιστον τών Περιοδικών.

Τώ πρόγραμμα τών Έορτών τής Εικοσαετηρίδος δέν κατηγορήσῃ ακόμη εις την έντέλειαν. Πιθανόν να μεταβληθῇ και να συμπληρωθῇ ακόμη, αναλόγως τών περιστάσεων και τού ενδιαφέροντος, τώ όποιον θά δείξετε όλοι σας δια την έορτήν, και τώ όποιο, άν είνε όσον πρέπει, είμπορεῖ να

δώσῃ μεγαλητέρας διαστάσεις εις την Εικοσαετηρίδα και να την κάμη να έορτασθῇ όχι μόνον έν Αθήναις, άλλα και εις όλας τας άλλας πόλεις, όπου υπάρχουν άρκετοί συνδρομηταί ένδιαφερόμενοι, και μεταξύ αυτών οι ίκανοί να αναλάβουν την πρωτοβουλίαν. Τούτο δέ θά είνε τώντι ώραιόν και πρωτοφανές, άν κατά την όρισθησομένην ήμέραν και ώραν, οι έπίλεκτοι τής Ελληνικής Νεολαίας, όπου και άν υπάρχουν, εύρεθούν συγχρόνως επί τῷ αυτῷ συνημένω, και από περάτων έως περάτων τού ελληνισμού αντίχρηση μία και ή αυτή φωνή, μία και ή αυτή εύχή, εις και ό αυτός καιάν!

Όπωςδήποτε, είνε άποφασισμένα από τούδε:

Α'.—Νά κοπῇ έν άναμνηστικόν μετάλλιον, τώ όποιον να ποκτήσουν, με τώ σχετικόν Δίπλωμα συνωδευμένον, όλοι οι φίλοι μου, και να τώ έχουν, όχι μόνον εις άναμνησιν τής Εικοσαετηρίδος, άλλα και ως γνήσιμα τιμητικά, ότι είνε συνδρομηταί τής Διαπλάσεως.

Β'.—Νά γίνη μία μεγάλη έορτή εις τώ Θέατρον, υπό την προστασίαν και επίβλεψιν έχκριτων Κυριών, και εις την έορτήν ταύτην να παρευρεθούν όλοι οι έν Αθήναις και Πειραιεῖ συνδρομηταί μετά τών οικογενειών των. Θά παρασταθῇ έν έξαισιον δράμα, έπιτηδες δια την νεολαίαν γραμμένον,— έχομεν δέ υπ' όψει μας τόν Μικρόν Λόρδον, δράμα έξηγμένον εκ τού όμνώνμου μυθιστορήματος, — θά παγγελθοϋν ποιήματα και μονόλογοι, θά παιχθῇ μία κωμωδία, και εις τώ τέλος μία φασμαγορικῆ εικόνα, παριστώσα αλληγορικώς τόν Θρίαμβον τής Εικοσαετηρίδος. Θά πραγματοποιηθῇ δηλαδή υπό εύρυτέραν κλίμακα τώ σχεδίον τής Μεγάλης Κυριακής, τώ όποιον έπρότειναν, ως ένθυμείσθε, οι φίλοι μας Καθβδάδας, Πάλλης και Συρμόπουλος.

Γ'.—Νά έκδοθῇ έν Πανηγυρικόν Λεύκωμα έκτάκτως πλούσιον και πολυτελές, με χρωματιστάς εικόνας, με άρθρα, με διηγήματα και με ποιήματα όλων τών τακτικών και έκτάκτων συνεργατών μας. Θά έχῃ και όλην την ιστορίαν τής «Διαπλάσεως» και θά είνε τρόπον τινά μία Λογοδοσία τών κατά τώ διάστημα τής Εικοσαετίας πεπραγμένων.

Λοιπόν, εις τώ Λεύκωμα τούτο καλεῖσθε σήμεραν υπό τής «Διαπλάσεως» να συνεργασθῆτε και σεις. Είνε μία τιμή, όφειλομένη εις υμάς υπό τής Διαπλάσεως, δια την προς αυτήν άγάπην σας. Και ίδού πώς θά συνεργασθῆτε:

Εις τώ Πανηγυρικόν Λεύκωμα, μεταξύ τών άλλων, θά ύπάρχη και ιδιαίτερον τμήμα, υπό τόν τίτλον

ΓΝΩΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Και έν άλλο τμήμα, υπό τόν τίτλον

ΓΝΩΜΑΙ ΓΟΝΕΩΝ, ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

Και ίδού τώρα πώς θάποτελεσθούν τά τμήματα αυτά:

Έκαστος εξ υμών—συνδρομητής ή συνδρομητήρια, ή αδελφός ή αδελφή αυτου, — καλεῖται και δικαιούται να στείλῃ εις όλίγας ιδιοχείρους γραμμάς, υπογεγραμμένας με τώ όνομά του και με τώ ψευδώνυμόν του (άν έχῃ) τήν γνώμην του περι τής «Διαπλάσεως».

Η Γνώμη αυτη πρέπει να έχῃ έκτασιν συνήθους Γνωμικού, δηλαδή να μη υπερβαίνῃ τας πέντε ή τώ πολυ τας δεκα γραμμάς. Πρέπει να είνε γραμμένη με προσοχήν εις χωριστόν και όσω τώ δυνατόν καλόν χαρτί (διότι και τά χειρόγραφα θά φυλαχθούν υπό τής Διαπλάσεως εις άναμνησιν) να φέρῃ δε την χρονολογίαν και την διεύθυνσιν τού γράψαντος.

Έκ τών γνωμών τούτων αι ώραιότεραι και αι συντομώτεραι και ελαττώμεναι θά δημοσιευθούν εις τώ Πανηγυρικόν Λεύκωμα έπ' όσον ύπάρχη χώρος. Δια τούτο και μεταξύ τών καλλιτέρων, θά προτιμηθούν εκείνα, αι όποια θά φθάσουν εις τώ Γραφεῖόν μας ένωρίτερα.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ίδε σελ. 163)

— Υστερα; είπεν ή Μηλιά.
— Υστερα, έξηκολούθησεν ο Γιαννάκης, ο άμμος άρχισε να φεύγη, να πέφτη μέσα ζτήν τρύπα, πού όλω έμεγάλονε. . . . Έκατάλαβα πώς θά με τραβούσε όλο μέσα, και φαντάσου πεια τώ φόβο μου! Τότε έξγαλα τες φωνές και έτρεφες. Όπως όλες τες φορές, έτσι και σήμερα έσύ με γλύτωσες. . . . Έννοεις τώρα λοιπόν ότι καλλίτερα έχω να μη φάγω, παρά να ξαναπλησιάσω την καταραμένη εκείνη τρύπα;

— Και τί έσύλλογιζουσεν εκείνην την ώρα;

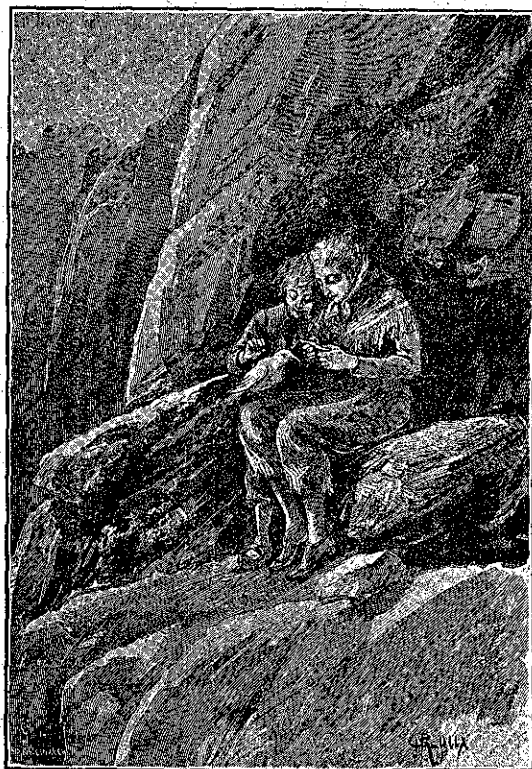
— Ξέρω γώ: τίποτα. . . . Με είχε περιγύση ένας κρόος ιδρωτας. . . . Αφησέ με τώρα. . . . μη μου τώ θυμίζης πεια γιατί ανατριχιάζω.

— Κ' εγώ τώ ίδιο.

Και ή Μηλιά έφίλησε πάλιν τόν αδελφόν τής.
Τώ έσπέρας τά παιδιά έπαιζαν με τά ώραια εκείνα πετράδια, τά όποια είχαν έρρῆ εις τώ κουτί. Ασπρα, πράσινα, γαλάζια—σαν τά μάτια τής Μητέρας, καθώς έλεγεν ο Γιαννάκης, — κίτρινα, κόκκινα, κάθε λογής! Πώς έλαμπάν, πώς άστραποβολούσαν εις τώ φώς! Και τί πολλά πού ήσαν! Η Μηλιά έμέτρησεν έκάτον μαργαριτάρια, έκάτον

είκοσι χάνδρες από γυαλί άσπρο, ένενήντα πράσινα πετράδια, πενήντα κόκκινα και όθτω καθεξής. Τί πλούτος από πετράδια! Ημπορούσαν να στολισθούν με αυτά όλα τά κοριτσάκια τού χωριού. Ένα πράγμα μόνον δυσχερέσει τά παιδιά: ότι τά πετράδια, δέν ήσαν τρυπημένα και δέν ήμπορούσαν να τά περάσουν δια να κάμουν κομυθολόγια και βραχιόλια. Τί κρίμα! Αμέ τώ κουτί; Τί εύμορφο πού ήτο, με τά παράξενα εκείνα ζῳα πού είχε σκαλισμένα επάνω! Δέν θά τώ άλλαζαν με τώ καλλίτερο παιχνίδι. . . .

Μίαν ήμέραν τά παιδιά έχασαν τόν λάρον των. Ο Γιαννάκης τόν έκραζε, τού έσφύριζε, τίποτέ. Ο λάρος δέν έφαινετο πουθενά.
— Να μή μας τον έσκότωσαν; είπεν ο Γιαννάκης.
— Όχι δά! άπήντησεν ή Μηλιά τώρα πού έγινε καλά ή φτεροβγα του, θά έπήγε να ιδῆ τούς φίλους του. Δέν σου το είπα, έξαφνα ένα πτερόγισμα και είδαν τόν λάρον να εισέρχεται με την συνήθη του ήμερότητα και άφοβίαν, δια να ζητήσῃ την μερίδα του από τόν δειπνον. . . .
— Αυτό θά τώ ιδούμε.
Τώ έσπέρας τά παιδιά είχαν έπιστρέ-

Ο Γιαννάκης έκάθησε πλησίον τής και ή Μηλιά άνέγνωσε τά εῖς: (Σελ. 174, στήλ. 6').

φη πλέον εις τώ σπήλαιον, όταν ήκουσαν έξαφνα ένα πτερόγισμα και είδαν τόν λάρον να εισέρχεται με την συνήθη του ήμερότητα και άφοβίαν, δια να ζητήσῃ την μερίδα του από τόν δειπνον. . . .
— Νά τος! έφώναξεν ο Γιαννά-

